

## Vihar

*In memoriam RM*

A Hold fénye úgy táncol a szögesdróton, akár egy balerina, de nem veszik észre az örök. Ez csak az én kiváltságom, látni a táncot a sötét árnyak között. Néha egy-egy cigarettavég parazsa megtöri a lágy fényeket, majd a gomolygó füstben eltűnik, és a balerina újra zavartalanul táncolhat nekem. Csak nekem.

A többiek alszanak. Amikor rájuk nézek, hallom a kimerült testek sóhajait. Messze járnak, talán éppen otthon, a családnál. Asztalhoz ülnek, a vacsoránál gőzölög a forró bableves, a füstölt hús illata bejárja az egész házat, a nyál összefut a szájban. Valaki nagyot nyel, fordul egyet az ágyon, takaró után nyúl, keze azonban beleütközik a semmibe, amit megpróbál magára húzni. A takaró gondolata is melegít néha.

Felhők gyülekeznek az égen, eltakarják a Hold fényét a szögesdrót elől. A balerina megremeg egy arabeszk közben, elveszíti egyensúlyát, leesik a kavicságyra, az egyik ór elé. Az ór nem látja, rálép, a kavicsok hangosan sikítanak, a sikítás összemosódik a sóhajokkal. A balerina menekül, vérzik. Ahol földet ért, sötét folt marad utána, meg egy kis hamu, ami a katona cigarettájáról hullott alá.

Egy kéz megérinti a vállamat. Jóságos érintés, nem olyan durva, mint a katonáké. Aludnod kellene, hallatsz a hátam mögül. Nem tudok, válaszolom, miközben a kavicsokat bámulom, nincs takaróm. Senkinek sincs, mondja, majd elengedi a vállamat, visszahúzódik a sötétbe, befordul a fal felé, alszik tovább.

A barakk résein először finoman, szakaszosan, majd elemi erővel süvít be a szél. Kezdődik hát. Az első esőcsepp nagyot koppan a tetőn, aztán érkeznek a többi is. Leginkább géppuskaropogásra emlékeztet. Még nem minket lőnek. A katonák esőszagú gúnyában tapossák a kavicsokat, mi meg a barakk dohos levegőjében kapaszkodunk a gőzölögő levesekbe. Hideg van.

A villám vakító fénye egy pillanatra kifeszíti a látványt, minden mozdulatlanságba burkolózik. Látni, hogy a nyárfa mögül a balerina mosolyog be hozzám, hozzánk. A mosoly lesz a takarónk.

Megrázkódok, az ég kettészakad, hatalmas robaj söpör végig a táboron. Aztán újra egy nagy villanás, újra robaj. Hatszor ismétlődik meg, sorozatban egymás után. A hetedikre várni kell, mint ahogyan a különleges dolgokra szokás. Az örökkévalóságig.

Az alkotó keze végighúzza a cikkcakkos vonalat az égen. Lassan, kimért mozdulatokkal dolgozik. A vonalnak célja van. Pontosan oda kell érkeznie, ahova az alkotó kigondolta. Nem vétheti el egy rosszul sikerült becsapódással. Megérinti a nyárfa legmagasabbra nyúló ágát. A fény végigfolyik a fán, egészen a gyökerekig, ahol a balerina áll. Fehérség mindenütt. Hirtelen a szemem elé kapom a kezem, fáj ez a nagy világosság. Hunyorogva nézek a nyárfa felé. Homályosan látom, talán nem is látom, hogy a balerina felszökken a magasba, belekapaszkodik a cikkcakkos vonalba, és felmászik rajta egészen addig, amíg bele nem veszik a sötét fellegekbe.

A többiek még mindig fáradtan sóhajtoznak az otthon után. Mögöttem megreccsen az ágy, hátranézek. Egy kezet látok, kifelé mutat az égő nyárfa irányába. Angyallal álmodtam, mondja. Hangja olyan halk, hogy alig hallani. Nyelek egy nagyot, érzem a füstölt hús ízét a számban. Nem, válaszolom, nem angyal volt.